Ніч була розбурхана та тьмяна,
Вітер грав і рвав пом’яті струни,
Я пила самітньо аж до рана
Темну розпач — найгіркіший трунок.

А під ранок, зором помертвілим
Розгорнувши спопелілий морок,
Віднайшла я ненаправний вилом
На землі, на небі і в просторах…

Та в душі, як день слабий і сірий,
Прокидалась втіха блідолиця,
Щоб навчать її своєї віри:
У житті нічому не молиться.